

Crònica d'unes sessions de formació

JOAN DOSTA

Vull, abans que res, demanar disculpes pel llenguatge críptic, esotèric i desagradable que potser empraré. És

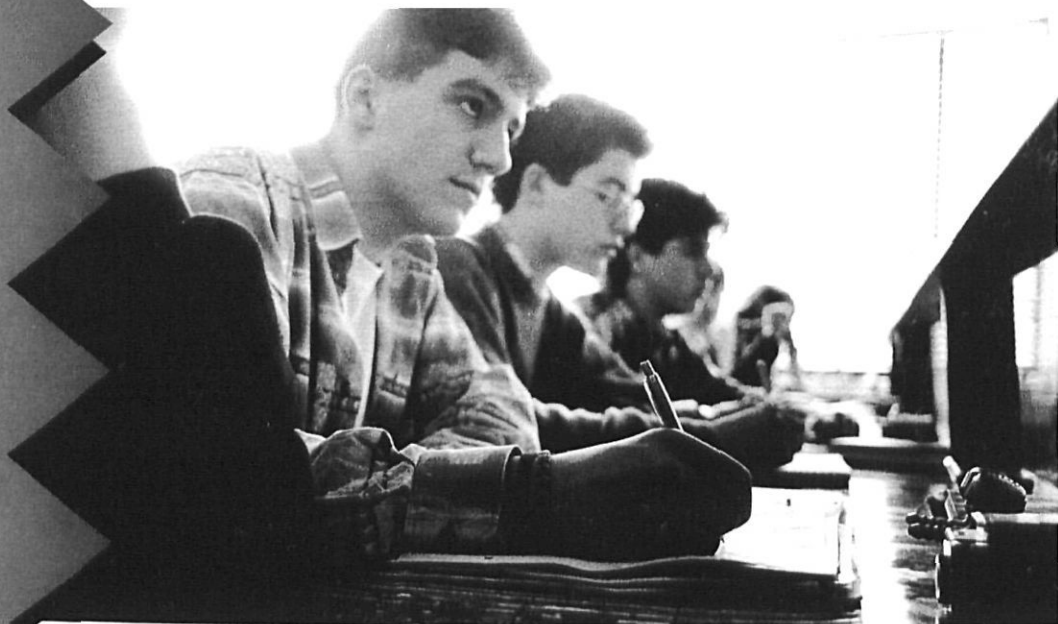
una conseqüència directa d'haver passat per un curs de formació per aplicar la LOGSE. He estat a punt de començar aquest article parlant d'objectius terminals, crèdits, currículums i altres meravelles. Afortunadament, em vaig recuperant de l'impacte rebut el primer trimestre de l'any 1992 durant aquell curs sobre la LOGSE i he retornat al plaer de parlar en un llenguatge planer i no ocultar la meua ignorància sota una dutxa terminològica buida de continguts.

Per què molts ensenyants vam anar a un curs de formació per a la Reforma? Potser teníem fe en la tan predicada bondat de la LOGSE i volíem recrear el nostre esperit en la lectura comentada dels seus suaus preceptes? No. Som professionals de l'ensenyament i necessitem estar informats del que passarà a la nostra feina els anys a venir. Molta gent va viure la batalla interior entre el rebuig a la LOGSE i la importància d'acumular informació sobre els mals que ens esperen. Finalment, però, va triomfar el sentit del deure i la responsabilitat. Espero que la societat ens ho agraeixi algun dia.

El curs constava de dues parts clarament diferenciades. Hi havia primer una sessió, on se'ns sermonejava sobre les novetats que

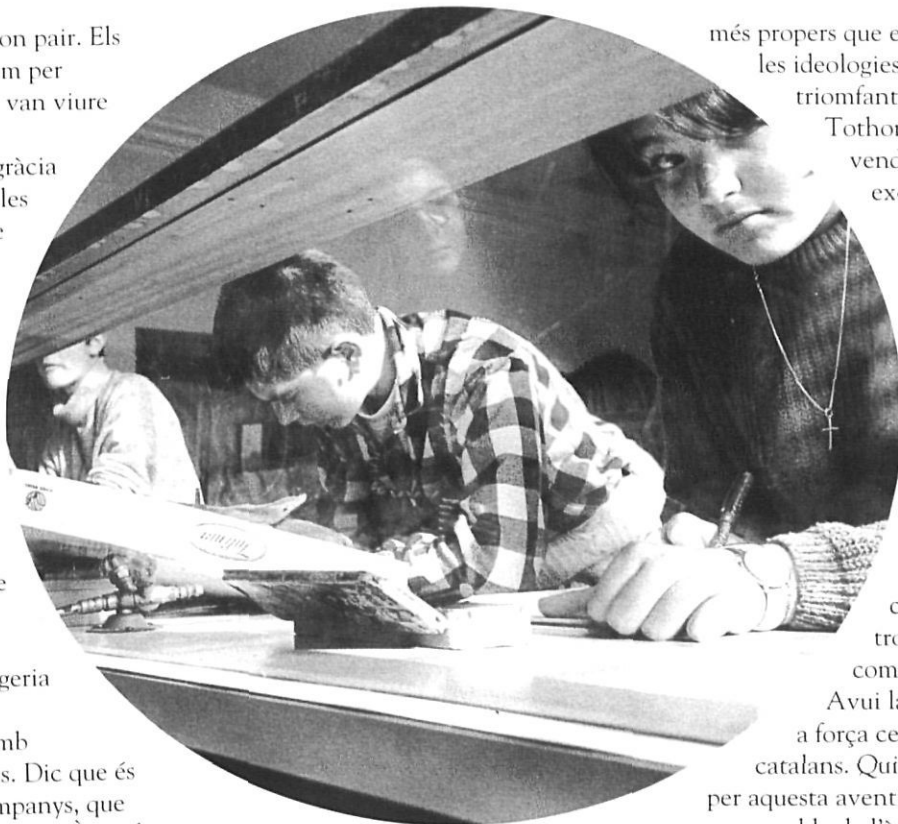
suposava la LOGSE. Eren discursos atapeïts de la terminologia que he esmentat en començar. Per la resta es diria que érem en un acte electoral. Els oradors volien despertar el nostre entusiasme docent per la LOGSE. No donaven més informació que la que molts ja coneixíem a través de la premsa. La resta era èmfasi i apel·lacions als desigis de la Societat, que s'havia dotat del meravellós aparat legal de la LOGSE. No cal dir que molts dels oients, ja adults i homes lliures no necessitats d'adoctrinaments d'aquesta mena, aprofitaven el dolç sopor de la tarda per fer alguna felicitat becaina. Recordo amb autèntic terror com bona part de les sentències dels formadors començaven amb una frase del següent estil: «La Societat demana de nosaltres...». Debades vaig estar esperant que algú em presentés aquesta senyora dita Societat o que, en el seu defecte, se m'ensenyés a sentir la seva veu. El públic suportava estoic aquella diarrea verbal. Quan de les paraules es passava a fets concrets, com ara l'aplicació pràctica dels savis preceptes de la LOGSE, en el camp de l'avaluació, és a dir, dels exàmens, hi havia algunes tempestes entre els formadors i els formands. El dogmatisme d'algunes posicions dels formadors dificultava el diàleg obert i constructiu.

La segona part del curs, molt més concreta, era per aquest mateix

motiu molt més de bon pair. Els formands ens dividíem per especialitats. Alguns van viure algunes experiències interessants, per desgràcia de vegades inaplicables a l'aula. Recordo que a l'Àrea de Llengua, després de desacreditar el pla d'estudis vigent, ens van proposar una activitat de llengua oral que em va sorprendre. Un alumne havia de descriure davant dels altres un objecte perquè els altres el dibuixessin. El més curiós era que se suggeria que l'alumne fes la descripció d'acord amb conceptes geomètrics. Dic que és curiós perquè els companys, que assistien a la formació de l'Àrea de Matemàtiques, ens havien explicat que la Reforma reduïa a la mínima expressió els continguts de geometria. Per tant, opino jo, a classe de llengua, serà difícil que un alumne pugui descriure un objecte des d'un punt de vista geomètric, si no n'ha après prou.

Els debats eren sempre els mateixos: continguts sí, continguts no? Els formadors intentaven raonar la importància d'altres activitats que no fossin només acumular coneixements. Se'ns parlava del

«constructivisme», això és, que els alumnes només havien d'aprendre allò que podien construir sense dificultat. En aquest sentit, a l'Àrea de Llengua se'ns deia que era massa difícil que un alumne llegís un clàssic de la literatura. Això implicava un esforç, per tant calia desterrar la bona literatura de les aules i substituir-la per lectures fàcils i preparades «ad hoc» d'autors propers a la mentalitat infantil i juvenil i, per què no dir-ho, també

més propers que els autors clàssics a les ideologies polítiques triomfants en cada moment.

Tothom té necessitat de vendre i l'escola és un excel·lent mercat.

El curs de formació va acabar i se'ns va donar un paper on s'acreditava la nostra capacitat per aplicar la LOGSE a les aules. En aquestes mateixes condicions es troben molts companys docents.

Avui la Reforma s'avança a força centres docents catalans. Qui ens ha capacitat per aquesta aventura docent serà el responsable de l'èxit o el fracàs de l'aplicació de la LOGSE, tot i que els responsables últims seran els autors o inspiradors d'aquesta llei. Com a professors, crec que ja ens hem format, tal com se'ns va demanar des dels poders públics; per tant, restem a la seva disposició pel que desitgin. Però, per damunt de les «LOGSE» i acotrinaments polítics en forma de cursos de formació, el bé dels nostres alumnes ha de continuar essent la nostra màxima prioritat.

Joan Dosta

